

Giới thiệu Nhất Thụ Lê Hoa Áp Hải Đường

Một đại tiểu thư từ khi sinh ra đã hưởng hết ngàn vạn sung ái, ngỡ rằng hạnh phúc bậc nhất thiên hạ, lại nào hay chỉ là ảo ảnh huyễn mộng, thật thật giả giả ai có thể phân rõ, tình mộng mới hay tất cả đều là dối trá nguy trang.

Một nữ hiệp cả đời trừ ma vệ đạo, vì thiên hạ mà quên đi chính mình, từng thế đoạn tình tuyệt ái, buông bỏ thất tình lục dục, một lòng kiên định với đại đạo bác ái, cuối cùng giết mình mới biết bụi trần khó rũ sạch, lòng trần khó cắt đứt, rốt cục vẫn chỉ là một kiếp người chìm nổi trong ái hận chốn nhân sinh.

Một thiếu nữ Ma giáo, sinh ra từ nơi hắc ám nhưng tâm trong sáng như gương, tựa hoa sen gần bùn mà chẳng vấy bẩn, gần mực mà chẳng đen, lại không thể chống lại vận mệnh sớm định sẵn.

Có lẽ, hồng nhan muôn đời vẫn chỉ một chữ - bạc mệnh.

Đội gió tanh đã lặng, mưa máu đã ngừng, còn có ai vẫn đang ở chốn cũ chờ ta?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thụ Lê Hoa Áp Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu:

Một đại tiểu thư từ khi sinh ra đã hưởng hết ngàn vạn sung ái, ngỡ rằng hạnh phúc bậc nhất thiên hạ, lại nào hay chỉ là ảo ảnh huyễn mộng, thật thật giả giả ai có thể phân rõ, tình mộng mới hay tất cả đều là dối trá nguy trang.

Một nữ hiệp cả đời trừ ma vệ đạo, vì thiên hạ mà quên đi chính mình, từng thế đoạn tình tuyệt ái, buông bỏ thất tình lục dục, một lòng kiên định với đại đạo bác ái, cuối cùng giết mình mới biết bụi trần khó rũ sạch, lòng trần khó cắt đứt, rốt cục vẫn chỉ là một kiếp người chìm nổi trong ái hận chốn nhân sinh.

Một thiếu nữ Ma giáo, sinh ra từ nơi hắc ám nhưng tâm trong sáng như gương, tựa hoa sen gần bùn mà chẳng vấy bẩn, gần mực mà chẳng đen, lại không thể chống lại vận mệnh sớm định sẵn.

Có lẽ, hồng nhan muôn đời vẫn chỉ một chữ - bạc mệnh.

Đội gió tanh đã lặng, mưa máu đã ngừng, còn có ai vẫn đang ở chốn cũ chờ ta?

Thượng Quan Hải Đường vẫn luôn cảm thấy cái tên mà vị dưỡng phụ đáng kính đặt cho mình sẽ rất đẹp, nếu dưỡng phụ của nàng không tên là Mộ Tịch Lê.

“Nhất thụ lê hoa áp hải đường” [*], dưỡng phụ đại nhân, người dám thề là mình không có ý chứ?

Đáng thương cho tiểu Hải Đường năm ấy ngây thơ kéo tay áo người nào đó hỏi:

“Phụ thân, “Nhất thụ lê hoa áp hải đường” có nghĩa là gì?”

Lập tức, nàng bị người đó đè xuống giường.

“Bảo Bảo ngoan đã hiểu chưa, ý nghĩa chính là như vậy.”

“...”

-----#-----

Ly Tình vẫn luôn rất tự hào về đại đồ đệ của mình. Cho đến một ngày, nàng tận mắt nhìn thấy đồ nhi lương thiện thuần khiết của nàng giết người không chớp mắt.

Nàng nói:

“Cầm nhị, quay lại đi.”

Y khẽ cười:

“Từ khoảnh khắc bắt đầu yêu nàng, ta đã không còn đường quay lại nữa.”

[*] “Nhất thụ lê hoa áp hải đường” là một câu thơ trong bài “Nhất thụ lê hoa” của Tô Đông Pha, nguyên văn như sau:

“Thập bát tân nương, bát thập lang,

Thương thương bạch phát đối hồng trang.

Uyên ương bị lí thành song dạ,

Nhất thụ lê hoa áp hải đường.”

Nghĩa là:

“Tân nương mười tám, chồng tám mươi

Tóc bạc sương pha kề má hồng

Chăn gấm uyên ương một đêm ấy

Một nhánh hoa lê áp hải đường.”

Bài thơ trên là của Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã 80 tuổi, lấy một người thiếp 18 tuổi. “Lê hoa” là chi Trương Tiên, “hải đường” là chi thiếu phụ 18 tuổi, mà chữ “áp” ở đây rất hay, rất đắt! Áp là đè lên, áp cũng là áp đảo, vượt trội hơn hẳn. =)))

_____ ^ ^ _____

•Lưu ý: Truyện có ba nữ chính, đất diễn ngang nhau, không phải bách hợp. =))

+Tuyến 1: nhuyễn manh nữ x ôn nhu quân tử nam. Nữ chính 1 là điển hình của kiểu tiểu thư quen được chiều chuộng, suốt ngày bị nhốt trong nhà, được bảo bọc quá nên có chút ngây thơ không hiểu sự đời, cũng có chút kiêu ngạo, bốc đồng, tùy hứng, nhưng về bản chất vẫn là một cô gái danh môn chính phái, làm việc quang minh lỗi lạc, trọng tình nghĩa, ghét ác như thù, sở trường: 18 chiêu làm nũng, mè nheo đại pháp, nhõng nhẽo bí kíp. =)) Nam chính 1 điển hình quân tử, bên ngoài đạo mạo, bên trong đen tối, là một đại thúc có sự nghiệp, có dung mạo, có tâm cơ, có dã tâm, có thực lực, vì đạt mục đích bất chấp thủ đoạn, tính chiếm hữu mạnh, sở trường: diễn kịch, tính kế, dỗ nữ chính 1, sủng nữ chính 1, lừa nữ chính 1. (= _ =)

+ Tuyến 2: chính nghĩa nữ hiệp x hắc hóa trung khuynh. Nữ chính 2 là cao thủ chính phái điển hình, trầm tĩnh, chừng mực, thanh cao thoát tục, đôi khi hay bao đồng chuyện võ lâm, sở trường: dạy dỗ đồ đệ thành ma đầu. (!!= _ =) Nam chính 2 là đồ đệ ngoan điển hình, tất cả lấy sự phụ làm trọng, ban đầu là một đóa bạch liên hoa ôn nhu hiểu lòng người, sau này trở thành hoa hồng có độc; ban đầu mục đích sống lớn nhất là làm sự phụ vui lòng, sau này mục đích sống lớn nhất là đè ngã sự phụ, sở trường: lấy lòng sự phụ. =)))

+Tuyến 3: thiếu nữ Ma giáo lương thiện x bí mật :v

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thụ Lê Hoa Áp Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Nghiệt duyên bắt đầu (1)

Giang hồ xưa nay luôn phân chia danh môn chính phái với tà ma ngoại đạo, chính tà bất lưỡng lập, thiện ác không chung đường. Đến đời này, võ lâm chính đạo có hơn trăm giáo phái lớn nhỏ, do ngũ đại phái lãnh đạo. Năm phái lớn ấy chính là Thần Kiếm môn, Hoa Sơn phái, Thiên Sơn môn, Thanh Dương giáo, Hành Sơn đường. Năm phái lấy Thần Kiếm môn làm đầu, xưng danh thiên hạ đệ nhất phái, Chưởng môn của Thần Kiếm môn cũng được xem như Minh chủ võ lâm, thống lĩnh thiên hạ quần hùng trừ gian diệt ác, bảo vệ sự yên bình trong giang hồ.

Trăm năm đổ lại đây, trên giang hồ xuất hiện một giáo phái bí ẩn là Vô Minh giáo, người trong chính phái thường gọi là Ma giáo, do môn đồ của giáo phái này tu luyện tà công, hành sự vô pháp vô thiên, không để đạo lý luân thường vào mắt, giết người không run tay. Tất nhiên, Vô Minh giáo nhanh chóng trở thành cái gai trong mắt võ lâm nhân sĩ, những năm qua ngũ đại phái không ngừng họp bàn cách tiêu diệt Ma giáo này.

Bấy giờ, Âm Dạ Nguyệt - giáo chủ đời thứ tư của Vô Minh giáo, công lực thâm sâu, quý kẻ đa đoan, máu lạnh vô tình, quả thực vô cùng khó đối phó. Năm vị Chưởng môn của ngũ đại phái quyết định tổ chức một đại hội võ lâm, gửi thiệp mời tất cả quần hùng trong thiên hạ tụ họp bàn đối sách. Khi mọi người đang sục sôi ý chí, đồng thanh hô vang “Tiêu diệt Ma giáo, giết Âm Dạ Nguyệt, bảo vệ võ lâm!”, từ trên không trung bỗng vang lên một tiếng cười dài.

“Nghe nói các ngươi muốn giết bản tọa, bản tọa liền đến đây để các ngươi không cần đi tìm xa xôi!”

Một bóng người vô thanh vô tức đáp xuống mái ngói của chính điện Thần Kiếm môn, huyền y phát phới bay trong gió, người đến mi mắt như họa, ba nghìn tóc đen phiêu dật bay, mắt phượng lạnh lẽo tựa hồ băng, khoe môi lại mang theo ba phần ý cười, thần thái ung dung phảng phất đang dạo chơi giữa chốn sơn thanh thủy tú chứ không phải rừng kiếm lưới đao.

Tiêu Kính Hà - Chương môn phái Hoa Sơn tức giận tuốt kiếm ra, quát:

“Ma đầu, hôm nay bản Chương môn sẽ vì sự đệ ta báo thù! Mau chịu chết!”

Lời vừa dứt, bóng người thoát đã nhảy lên mái nhà, vung kiếm lao về phía Âm Dạ Nguyệt. Hoa Sơn kiếm pháp có hai mươi bốn chiêu thức, chủ yếu lấy nhanh và mạnh làm ưu thế, Tiêu Kính Hà đang thi triển chiêu thứ bảy trong kiếm pháp - Thất Sát chiêu, chiêu thức mang sát khí nặng nhất trong hai mươi bốn thức. Chỉ thấy bóng kiếm loang loáng ảo ảnh, từng đường kiếm đều nhắm vào các tử huyệt trên người đối phương. Âm Dạ Nguyệt lại có vẻ không hề để tâm, thong thả phát tay một cái, Tiêu Kính Hà lại cảm thấy có một kinh lực cực mạnh hất tung mình ra ngoài, không sao tiếp cận được với y.

Âm Dạ Nguyệt khẽ cười, nói:

“Bản tọa không có kiên nhẫn tiếp từng người một, các ngươi cùng lên một lượt đi.”

Dứt lời, y rút từ tay áo ra một chiếc quạt sắt, mắt phượng nheo lại, đáp xuống mặt đất.

Thanh Vô Từ - Chương môn Thần Kiếm môn quát lên một tiếng “Ma đạo chó ngông cuồng!”, đoạn liền tuốt ra trường kiếm nhập trận. Bốn vị Chương môn còn lại lập tức cũng lao đến tương trợ. Các đệ tử của ngũ đại phái đứng vòng ngoài thấy Chương môn của mình chiến đấu với ma đầu, tất nhiên cũng muốn gia nhập, nhưng sáu đại cao thủ đấu với nhau, uy lực toát ra không thể kinh thường, người bên ngoài không đủ công lực muốn tiến lại gần cũng chẳng có cách nào.

Lúc bấy giờ, Lục Sư Vũ đang sắc thuốc trong bếp, thấp thoáng nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài, vừa khi ấy tiểu sư muội của nàng cũng chạy vào, thờ hèn hèn nói:

“Nhị sư tỷ, đừng sắc thuốc nữa, ra ngoài nhanh đi, sư phụ đang đánh người xấu kia!”

“Người xấu?”, Lục Sư Vũ xoa xoa đầu tiểu sư muội, “Tĩnh nhi, muội nói người xấu nào? Sao có thể xông vào Thần Kiếm môn dễ dàng như vậy chứ?”

Ly Tĩnh kéo tay nàng đi ra ngoài, bảo:

“Tỷ đừng hỏi nữa mà, ra ngoài liền biết thôi!”

Khi Lục Sư Vũ vừa thấy cảnh tượng ở giữa sân lớn liền kinh ngạc vô cùng, nàng khẽ giật tay áo của Ly Tĩnh, hỏi:

“Tĩnh nhi, người kia là ai? Có thể lấy một địch lại năm vị Chương môn, hơn nữa còn đang ở thế thượng phong, thật không đơn giản...”

“Sư tỷ, muội nghe đại sư huynh nói hần là Âm Dạ Nguyệt, giáo chủ Ma giáo, là một ma đầu giết người không chớp mắt! Hôm nay hần nhất định phải chết ở Thần Kiếm môn chúng ta!” Ly Tĩnh đáp, vẻ mặt chỉ hận không thể thay trời hành đạo.

Lục Sư Vũ nhìn thế trận kia, lẩm bẩm:

“Chi e rằng...”

Chưa đến một khắc sau, Chương môn Hành Sơn đã trúng một chương, bị đánh bay ra ngoài vòng chiến, phun ra một búng máu. Bây giờ chỉ còn bốn người còn lại trấn giữ bốn phương, Ngũ Hành trận pháp khuyết thiếu một vị trí, phân thắng nghiêng về ai đã quá rõ.

Lục Sư Vũ thấy vậy, biết kết cục đã định, chỉ đành thở dài một tiếng, chạy đến đỡ Chương môn Hành Sơn đường dây, xem thương thế của ông ấy thế nào. Đương lúc ấy, mọi người đều lùi ra xa vòng đấu, chỉ có mình nàng là đứng gần nhất, thế nên Lục Sư Vũ đã trông thấy hình ảnh ấy. Có một khoảnh khắc, Âm Dạ Nguyệt bỗng nhiên nhủ mảy, một tay ôm lấy ngực trái, tựa hồ đang rất đau đớn. Lợi dụng khoảnh khắc y lơ đãng ấy, trong tay áo của Chương môn phái Hoa Sơn bay ra một kim châm bạc, kim châm nhanh chóng ghim vào cổ Âm Dạ Nguyệt, vùng cổ liền hiện lên vết tím đen.

“Thiên Thủ Ngân châm?” Lục Sư Vũ thì thầm trong miệng, không thể ngờ rằng đường đường Chương môn một trong ngũ đại danh phái, lại sử dụng ám khí hại người như vậy.

Âm Dạ Nguyệt bị trúng ngân châm, công lực rõ ràng suy giảm đi đáng kể, bị Thanh Vô Từ chém một kiếm sau lưng, lui về sau mấy bước, nhếch môi cười một tiếng, nói:

“Nghe danh ngũ đại phái quang minh chính nghĩa, nay mới được biết, quả thực là vô cùng quang minh, vô cùng chính nghĩa, khiến người ta ngưỡng mộ.”

Lời vừa dứt, bóng người đã bay lên không trung, biến mất tăm.

“Nhanh đuổi theo, đừng để ma đầu chạy thoát!” Thanh Vô Từ quát lớn, người cũng lập tức tung mình lên, nhanh như chớp truy đuổi.

Đệ tử ngũ đại phái liền tấn mạt ra đuổi theo Âm Dạ Nguyệt. Có lẽ bởi vì khinh công của y rất cao, chạy đi ngay trước mắt mọi người nhưng người ta lại chẳng biết phải tìm hướng nào.

“Nhị sư tỷ, sư phụ thật lợi hại, đã bại được đại ma đầu kia rồi!” Ly Tinh chạy tới cạnh Lục Sơ Vũ giúp nàng đỡ Chương môn Hành Sơn đi vào trong, miệng không kiềm được buột ra một câu tự hào.

Lục Sơ Vũ quay đầu nhìn lại khoảng sân kia, trầm ngâm không nói. Lúc này mọi người đứng cách xa đương nhiên không thể thấy Tiêu Kính Hà phóng châm bạc, mà nàng lại thấy rõ mồn một. Sư phụ chiến thắng như vậy, nàng không cảm thấy chút gì tự hào, trái lại còn có phần ngờ ngàng. Nàng cũng như Ly Tinh, từ nhỏ đã ở Thần Kiếm môn, được dạy rằng danh môn chính phái luôn quang minh lỗi lạc, hành hiệp trượng nghĩa, còn Ma giáo là tà đạo, tàn ác, quỷ kế đa đoan, bất chấp thủ đoạn. Nhưng hôm nay, sự việc trước mắt khiến nàng đột nhiên hoang mang, có phải rằng chính phái luôn đúng, tà phái luôn sai?

Nghe câu nói ngây thơ của Ly Tinh, Lục Sơ Vũ chỉ khẽ thở dài, lẳng lặng không đáp. Đôi khi, có thể ngây ngô tin tưởng vào một tín niệm trong lòng mình, cũng là một loại hạnh phúc, dù rằng tín niệm đó, có thể chỉ là hư ảo.

--- ----#--- ----

Chữa trị xong cho Chương môn Hành Sơn đường thì trời cũng đã nhá nhem tối, Lục Sơ Vũ bấy giờ mới quay trở về Tử Vân phong. Thần Kiếm môn gồm bảy mạch, Lục Sơ Vũ là đệ tử đặc ý của Thanh Vô Từ, mấy năm nay tạm thời thay sư thúc là Tịnh Liên chân nhân chương quản Tử Vân phong, ai cũng ngầm hiểu sau này chức thủ tọa Tử Vân phong chắc hẳn sẽ do nàng kế vị.

Lục Sơ Vũ vừa đẩy cửa bước vào phòng, liền phát hiện một cổ kính phong đánh về phía mình. Một bóng người nhanh như chớp không chể nhàn, hai mươi bốn lưỡi dao trên quạt sắt áp sát cổ nàng.

Người đó kẻ bên vành tai của nàng, khe khẽ nói:

“Dám la lên, tất sẽ chết.”

Hơi thở của y nóng rực đầy mê hoặc, lại cũng khiến người ta bất chợt thấy lạnh xương sống.

Bởi vì, y là Âm Dạ Nguyệt. Âm Dạ Nguyệt giết người như giết kiến.

Lục Sơ Vũ lại không hề sợ hãi, nàng mỉm cười, nói:

“Âm Dạ giáo chủ dù không kẻ dao vào cổ ta, ta cũng sẽ không lên tiếng gọi người tới.”

“Lời của bọn danh môn chính phái các ngươi nói ra, có thể tin sao?” Âm Dạ Nguyệt khẽ cười lạnh một tiếng.

Lục Sơ Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt y, nghiêm túc nói:

“Lục Sơ Vũ ta tuy là nữ nhi, nhưng “nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”. Tin hay không, tùy vào giáo chủ. Có điều, ta chắc chắn rằng nếu giáo chủ không buông quạt xuống để ta chữa trị, ba khắc sau độc trên người ngài sẽ lập tức phát tác.”

“Ngươi uy hiếp ta?” Âm Dạ Nguyệt nheo mắt lại.

Lục Sơ Vũ đáp:

“Không phải uy hiếp, mà là nhắc nhở, lời nhắc nhở của một đại phu.”

Cuối cùng, quạt sắt trên cổ nàng cũng hạ xuống.

Âm Dạ Nguyệt đã lựa chọn tin nàng.

Mà nàng, đã lựa chọn cứu y - kẻ thù chung của võ lâm chính phái.

Mãi sau này, Lục Sơ Vũ vẫn luôn tự hỏi, nếu được quay lại từ đầu, nàng có thay đổi lựa chọn chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thụ Lê Hoa Áp Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nghiệt duyên bắt đầu (2)

Lục Sư Vũ bắt mạch cho Âm Dạ Nguyệt, phát hiện quả đúng như suy đoán của nàng, y đã trúng phải Thiên Thủ ngân châm, trên ngân châm tẩm Băng Hỏa Thiên Thủ độc. Độc này được chế tạo từ chất độc của hàng nghìn loại nhện độc khác nhau, còn độc hơn cả Hạc Đình Hồng trong truyền thuyết, người bình thường không có nội lực thì chỉ cần ngửi một hơi cũng chết, tiền nhiệm Chương môn của Thanh Dương giáo nội công thâm hậu mà bị trúng châm chưa đầy một khắc đã tắt thở, Âm Dạ Nguyệt có thể cầm cự lâu như thế, chứng tỏ nội lực của người này sâu không lường được. Chẳng qua là...

Lục Sư Vũ ngẩng đầu lên nhìn Âm Dạ Nguyệt, nói:

“Độc này... Chính là do đệ đệ của giáo chủ chế tạo ra.”

Ai ai trên giang hồ cũng biết, Âm Dạ giáo chủ của Vô Minh giáo có một đệ đệ là kẻ dùng độc đệ nhất thiên hạ - Quỷ Y Âm Dạ Tinh. Quỷ Y này tính tình cổ quái vô cùng, tính thông cả y lẫn độc, rõ ràng ngoại hiệu có một chữ “Y”, nhưng chữ “Y” này lại đứng sau chữ “Quỷ”, rõ ràng hẳn có thể cứu người, nhưng càng khoái trá hơn với việc luyện độc giết người, tâm địa độc như rắn rết, giết người như ma quỷ, thế nên mới có danh là Quỷ Y. Ba năm trước, Âm Dạ Tinh rời khỏi Vô Minh giáo, tự lập ra Huyết Liên cung. Huyết Liên cung không ai biết ở đâu, cũng không ai có thể tìm ra, lấy độc công làm tuyệt học sở trường của môn phái, tuy từ Vô Minh giáo mà ra nhưng còn tàn độc hơn Vô Minh giáo mấy phần, táng tận lương tâm đến mức dùng người sống luyện độc công. Có điều vì Âm Dạ Nguyệt và Âm Dạ Tinh là huynh đệ, người trong giang hồ luôn đánh đồng Huyết Liên cung với Vô Minh giáo là một, nợ của Huyết Liên cung tất cả đều tính lên đầu Âm Dạ Nguyệt. Nay Lục Sư Vũ thấy Hoa Sơn chương môn dùng loại độc do Cung chủ Huyết Liên cung chế tạo, trong lòng vừa thắc mắc ông ta làm sao có được độc này, vừa suy đoán rằng phải chăng quan hệ giữa vị giáo chủ trước mặt với đệ đệ của y không tốt như thiên hạ vẫn nghĩ.

Quả nhiên, Âm Dạ Nguyệt vừa nghe xong câu nói của Lục Sư Vũ, trong đáy mắt thêm mấy phần âm trầm. Y cười lạnh một tiếng, nói:

“Lục gia chín đời vang danh Thần Y, xem ra Thần Y không thể so với Quỷ Y.”

Lục Sư Tinh biết y đang dùng kế khích tướng, lại cũng không lấy làm giận, chỉ khẽ lắc đầu, đáp:

“Không phải ta có thể giải độc mà cổ tình không giải, chỉ có điều độc này muốn giải cần dùng Vong Ưu thảo, nhưng Vong Ưu thảo là dược liệu chí âm chí hàn, mà trên người giáo chủ... Nếu ta đoán không nhầm, cũng đang luyện một loại võ công chí âm chí hàn, vốn tu luyện loại võ công này đã hao tổn nguyên khí, tổn thương tim mạch, nay nếu uống vào Vong Ưu thảo, hàn càng thêm hàn, đến lúc đó thân thể bị tổn thương nghiêm trọng, không thể cứu vãn. Bây giờ chỉ còn một cách, trước khi dùng Vong Ưu thảo, giáo chủ phải tự phế loại võ công kia đi, giảm hàn khí trên người.”

“Nếu bản tọa không phế loại nội công đó, lại vẫn dùng Vong Ưu thảo, thì còn có thể sống được bao lâu?” Âm Dạ Nguyệt hoàn toàn không cần nhắc đến đề xuất của nàng, lập tức hỏi:

Lục Sư Vũ đưa lên hai ngón tay, nói:

“Hai năm. Đó là trong trường hợp nội lực của giáo chủ thật sự rất cao thâm, thì nhiều nhất có thể duy trì được mạng sống đến hai năm.”

Âm Dạ Nguyệt khẽ cười, nói:

“Hai năm, cũng đủ rồi. Bắt đầu giải độc đi.”

Lục Sư Vũ nhú mày nhìn y, hỏi lại:

“Giáo chủ thật sự thà rằng chết cũng phải tiếp tục luyện loại võ công chết người đó sao?”

Lúc y giao đấu với năm vị Chương môn, đột nhiên phản tâm ôm lấy ngực trái có vẻ rất đau đớn, điều này không hề bình thường, nhất định là di chứng của việc tu luyện nội công kia. Có thể thấy rằng, cho dù không có Vong Ưu thảo, nếu y tiếp tục luyện như vậy thì cũng không sống thọ được.

Âm Dạ Nguyệt nghe Lục Sư Vũ hỏi vậy, chẳng những không chút cảm động vì sự quan tâm của nàng, lại vận nội lực trong tay, nhanh như chớp bóp lấy cổ nàng, giọng lạnh tựa băng:

“Nhiều lời dễ chết. Mau giải độc.”

Nói đoạn, y liền bỏ tay ra, tuy rằng chỉ trong chốc lát nhưng đủ khiến Lục Sư Vũ cảm thấy như mình vừa dạo một vòng quanh địa ngục. Y tất nhiên không giết nàng, đây chỉ là lời cảnh cáo của y, y muốn nàng biết rằng dù Âm Dạ Nguyệt có trúng độc, chỉ còn hai phần công lực, cũng vẫn đủ sức giết nàng.

Lục Sư Vũ xoa xoa chiếc cổ đau nhức của mình, thầm nghĩ, người này quả nhiên không phải loại người tốt lành gì, mạng là của y, tự y muốn chết sớm thì nàng quản làm gì, huống hồ y còn là kẻ thù của võ lâm, chết càng sớm càng tốt, nàng sao phải lo chuyện không đâu chứ?

Nghĩ vậy, Lục Sư Vũ liền cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, cũng bắt tay vào giải độc. Lục gia chín đời Thần Y cũng không phải là hư danh, tuy Băng Hỏa Thiên Thủ độc khó giải vô cùng, nhưng cũng không làm khó được Lục Sư Vũ từ nhỏ đã nghiên cứu cách giải trăm loại độc. Qua nửa canh giờ, nàng đã giúp y có thể tống máu độc ra ngoài.

“Tốt rồi, xem như bước đầu tiên đã xong.” Lục Sư Vũ đưa tay quạt mồ hôi trên trán, vui mừng thông báo cho Âm Dạ Nguyệt. Sau đó, nàng bỗng tuốt thanh kiếm bên hông ra, Âm Dạ Nguyệt tỉnh cảnh giác rất cao, nghĩ rằng nàng định giở trò gì, y neho mắt lại, sát ý nổi lên, nào ngờ Lục Sư Vũ tiếp theo lại dùng kiếm tự cắt vào tay mình một nhát. Nàng lấy một cái bát nhỏ, cho máu mình chảy vào gần non nửa bát, mới xé vạt áo tự băng bó lại cổ tay.

Xong xuôi, nàng liền đưa bát máu ấy cho y, mỉm cười bảo:

“Giáo chủ hãy uống đi, đây chính là Vong Ưu thảo. Cây thuốc này không phải dễ tìm, năm ta sáu tuổi bị trúng kịch độc, phụ thân đi khắp ngũ hồ tứ hải mới tìm được một cây về trị cho ta, trong nhất thời ta không thể tìm ra một cây khác để giải độc cho giáo chủ, nhưng vì ta từng ăn Vong Ưu thảo, máu của ta có thể tạm thay thế, có điều tất nhiên không thể so với Vong Ưu thảo chân chính, giáo chủ phải liên tục uống máu của ta trong nửa tháng thì độc tính mới tiêu trừ được.”

Thấy y nhìn bát máu chần chừ, nàng nghĩ rằng y sợ mình hạ độc, liền nói thêm:

“Giáo chủ yên tâm, Lục gia ta có tổ huấn, chỉ có thể dùng thuốc cứu người, không thể dùng độc hại người, Sơ Vũ tuyệt đối không hại ngài đâu. Nếu ngài không tin, ta uống trước cho ngài xem.”

Dứt lời, nàng không hề chần chừ nhấp một ngụm.

Bấy giờ, Âm Dạ Nguyệt mới cầm lấy bát máu ấy, đưa lên miệng uống. Tức thời, y cảm thấy nội lực của mình khôi phục đáng kể, vận công thử thì thấy thông thuận hơn nhiều, quả là nha đầu trước mắt kia không lừa y.

Lục Sơ Vũ kiểm tra mạch tượng của y lần nữa, liền mỉm cười nói:

“Tốt rồi, bây giờ giáo chủ nghỉ ngơi tịnh dưỡng đi, ta ra ngoài sắc thuốc nhé.”

Nàng đang dậm bước đi, liền bị Âm Dạ Nguyệt nắm chặt lấy tay. Biết người này có lòng nghi ngờ rất sâu, không dễ tin mình, nàng liền dùng tay còn lại khê vỗ vỗ lên tay y trấn an, nói:

“Ta đã cứu ngài thì sẽ không để ai biết ngài ở đây, trong mắt của ta chỉ có bệnh nhân, không phân chính tà, tự nhiên sẽ không hại bệnh nhân mà mình vừa tổn hao tâm trí chữa trị.”

Tầm mắt của Âm Dạ Nguyệt vừa khéo rơi vào vết cắt được băng bó qua loa vẫn còn đang rỉ máu trên tay nàng kia, sát ý trong mắt tạm lắng xuống, buông tay nàng ra.

“Người cứu bản tọa, bản tọa sau này chưa chắc sẽ ghi nhớ ân tình của người. Những việc như lấy oán báo ân, bản tọa không phải chưa từng làm qua.” Y nói.

“Ta cũng không từng trông chờ ngài sẽ lấy ân báo ân với mình.” Nàng đáp.

-----#-----

Âm Dạ Nguyệt ngoài trúng độc thì còn bị trúng một kiếm của sư phụ Lục Sơ Nguyệt. Tuy Lăng Ba kiếm là bảo kiếm hiếm thấy trên thiên hạ, nhưng Âm Dạ Nguyệt cũng không phải người thường, lúc đó chẳng qua là Thanh Vô Từ thừa dịp y trúng độc châm mới chém được một kích, tuy nhiên vì khinh công của y rất cao, kịp thời tránh đi, thế nên vết thương khá là nông. Khi này, vì gấp gáp giải độc, Lục Sơ Vũ chỉ qua loa băng bó lại để cầm máu thôi. Hiện tại độc đã giải, chờ Âm Dạ Nguyệt uống thuốc xong, nàng liền giúp y đắp thuốc trị thương.

Tất nhiên, quá trình ấy y phải cởi ra xiêm y, lộ ra nửa người trên. Lục Sơ Vũ từ nhỏ đã quen với việc này, là một đại phu nếu luôn cố kỵ nam nữ khác biệt thì chẳng lẽ chỉ có thể chữa cho người cùng giới tính với mình? Nhưng Âm Dạ Nguyệt bị thương là ở sau lưng, lúc đắp thuốc thì không sao, đến khi băng bó tất nhiên phải kề sát vào người y. Hương thơm nữ nhi phảng phất nơi chóp mũi, thân thể thiếu nữ mềm mại dán vào ngực mình, trong lòng Âm Dạ Nguyệt bất chợt có một tia xao động. Nhưng tất cả chỉ là một thoáng chớp mắt, dù sao cũng không phải thiếu niên ngây ngô chưa hiểu sự đời chẳng biết kiềm chế mình, rất nhanh, y đã lấy lại sự bình tĩnh như nước, thâm nghĩ vừa rồi bản thân nhất định là bị độc tố trong người làm choáng váng, sao lại có thể nảy sinh dục vọng với một nha đầu tuổi chỉ bằng nửa mình, thậm chí thân thể còn chưa phát triển xong.

Tối hôm đó, Lục Sơ Vũ nhường chiếc giường của mình cho Âm Dạ Nguyệt, bản thân thì trải đệm ra dưới sàn để ngủ. Nửa đêm, nàng phát hiện Âm Dạ Nguyệt trên giường dường như ngủ không được yên ổn, liền đứng dậy tới gần xem thử. Hóa ra hàn khí của Vong Ưu thảo hiện tại mới phát tác, cộng với hàn khí tích tụ sẵn trong người y bấy lâu, khiến cả người y rét lạnh như đang nằm trong hầm băng, vô cùng đau đớn, môi tái nhợt, mặt trắng tựa hồ xác chết, hai tay nắm chặt đến móng tay cắm vào da thịt tứa máu, chịu đựng không phát ra tiếng. Lục Sơ Vũ thấy thế, liền không kịp suy nghĩ gì, nắm lấy tay y, chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Nàng leo lên giường, muốn truyền chút nội lực ủ ấm cho y. Nội công của Thần Kiếm môn là nội công đạo gia chính tông, chí dương chí cương, có thể tạm khắc chế phần nào hàn khí. Chẳng ngờ rằng, Âm Dạ Nguyệt đang lạnh lẽo vô cùng, chợt cảm thấy có cái gì đó rất ấm áp bên cạnh, liền vô ý thức túm chặt lấy. Lục Sơ Vũ không kịp đề phòng liền bị y ôm vào lòng, thử đẩy ra mấy lần cũng không được, đành mặc kệ. Dù gì thì nàng cũng là nữ nhi trong chốn giang hồ, bình thường không chú trọng lễ tiết gì lắm. Huống hồ, người này tuy nhìn vẻ ngoài chưa tới ba mươi, thế nhưng sư phụ nàng từng bảo rằng Âm Dạ Nguyệt không nhỏ hơn người bao nhiêu, chỉ vì nội công thâm sâu nên giữ được dáng vẻ thanh xuân mà thôi, tính ra vẫn là bậc trưởng bối của nàng, hẳn là không có sao đâu. Lục Sơ Vũ nghĩ vậy, bèn an tâm nhắm mắt ngủ trong tư thế bị người kia ôm chặt đến nghệt thở ấy.

Chẳng qua là, nàng dường như đã quá ngây thơ khi cho rằng người của Vô Minh giáo cũng có cùng hệ suy nghĩ với danh môn chính phái như nàng. Nàng đã quên rằng, Vô Minh giáo chính là nòi danh hành xử không để thế tục luân thường vào mắt.

-----#-----

Khi Âm Dạ Nguyệt bị tiếng chim hót riu rít bên ngoài làm tỉnh giấc, vừa mở mắt ra liền trông thấy một khuôn mặt đang ngủ thật an tường trong lòng mình. Y giật mình, sát ý trong mắt nổi lên, bàn tay thăm vận nội lực đặt trên đỉnh đầu của nàng, thâm nghĩ tại sao bản thân lại có thể mất cảnh giác như vậy,

đem qua nếu nha đầu này có ý giết y chẳng phải dễ như trở bàn tay? Trong suy nghĩ của Âm Dạ Nguyệt, Lục Sư Vũ giải độc cho y chẳng qua là vì sợ y giết nàng, cho nên y không cần thiết phải mang ân nàng, đến khi cần giết thì vẫn sẽ không chần chừ giết bỏ. Chỉ là... Một chương ấy tưởng chừng đã phát ra, cuối cùng lại hạ xuống. Y trầm nghĩ, tạm thời giữ lại mạng nhỏ của nàng, chỉ là vì y còn cần nàng để giải độc. Chỉ là như vậy thôi. Tuyệt đối không hề có lí do khác, càng tuyệt đối không phải là không nở xuống tay.

Âm Dạ Nguyệt toan đẩy nha đầu trong lòng ra, cúi đầu nhìn xuống lại chỉ thấy khuôn mặt ngủ say không chút cảnh giác ấy. Nàng ta thật sự là nha đầu ngốc sao? Nàng ta không sợ y ư? Trong thiên hạ này, có thể vô tư như vậy nằm ngủ bên cạnh giáo chủ Vô Minh giáo, ngoài người ngốc ra thì chỉ có người điên.

Lại nói, Lục Sư Vũ thật không phải tuyệt sắc mỹ nhân gì, mỹ nhân đẹp hơn nàng Âm Dạ Nguyệt từng gặp qua không ít, chẳng qua là giờ phút này, có lẽ do ánh mặt trời từ khe cửa chiếu vào khiến dung nhan thiếu nữ thêm một phần lung linh huyền ảo, hoặc cũng có lẽ do khoảng cách quá gần khiến y nghe được rất rõ ràng hương thơm nữ nhi trên người nàng. Âm Dạ giáo chủ dù thế nào thì cũng là nam nhân bình thường, mới sáng sớm đã có ôn nhu hương trong lòng, hơn nữa ôn nhu hương này lại càng nhìn càng thuận mắt, chính nhân quân tử còn chưa chắc kiềm chế được. Mà Âm Dạ Nguyệt là chính nhân quân tử ư? Tất nhiên là không. Y chỉ cảm thấy tâm thần xao động, một ngọn lửa vô danh nhen nhóm trong lòng. Vì thế, y liền thuận theo tâm ý của mình, nhanh như chớp điểm huyệt của nàng, sau đó cúi xuống thưởng thức giai nhân trong ngực. Nàng hai mắt nhắm nghiền, rèm mi dày rũ xuống, bờ môi đỏ au tựa anh đào chum chim hé nở như môi như gọi.

“Có vẻ rất ngon miệng.” Âm Dạ Nguyệt khẽ cười một tiếng, liền cúi xuống ngậm lấy đôi môi ấy. Quả nhiên mềm mại ngọt ngào, khiến y lưu luyến không rời, mãi một lúc sau mới dời xuống chiếc cổ thon thon trắng mịn kia, say mê gặm cắn. Trong lúc ấy, hai tay y cũng không nhàn rỗi, một tay lướt khắp thân thể nàng, một tay cời bỏ sợi dây thắt lưng màu trắng kia.

Đang lúc ý loạn tình mê, ngoài cửa bất chợt vang lên một giọng của nam tử trẻ tuổi:

“Nhị sư muội, muội có trong đó không?”

Âm Dạ Nguyệt lập tức muốn giết gã đàn ông ngoài cửa kia. Nhưng công lực vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, giết gã đó là chuyện nhỏ, kinh động người của Thần Kiếm môn và ngũ đại phái thì có chút mạo hiểm, nhất là y vẫn cần ở lại Thần Kiếm môn này để làm một việc quan trọng. Nghĩ vậy, y chỉ đánh tức giận cắn vào vành tai của nàng một cái, đoạn thắt lại dây lưng cho nàng, chỉnh lại xiêm y ngay ngắn, rồi mới giải huyệt.

Lục Sư Vũ mở mắt ra, thấy Âm Dạ Nguyệt vẫn đang ngủ, bên ngoài lại có tiếng đại sư huynh gọi mình, trong giọng của hắn đã có chút sốt ruột, liền vội vàng leo xuống giường, dùng chăn che kín Âm Dạ Nguyệt lại, sau đó đi ra mở cửa cho sư huynh vào.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thụ Lê Hoa Áp Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.